

[Fibiger.]

ikke at stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Jørgen Jørgensen: Under udvalgsarbejdet er lovforslaget undergået betydelige forandringer; hvad de mange ændringsforslag, der er stillet, er udtryk for. De ændringsforslag, som er stillet af ministeren og tiltrådt af flertallet, kan jeg anbefale. I den skikkelse, loven herefter vil få, vil den betyde en landvinding for den frisindede kirkelige lovgivning her i landet, og jeg takker ministeren for den forståelse og velvilje, han har vist, og for det gode resultat, som derigennem er opnået.

Under lovforslagets behandling i udvalget har en række spørgsmål vedrørende folkekirken forhold i det hele taget været fremme til drøftelse, men en del af disse spørgsmål hører ind under andre love end menighedsrådsloven, og udvalget og ministeren har derfor ment at burde udsætte den nærmere drøftelse af disse ting, til der forelå et lovforslag fra ministeren, som kunne danne grundlag for forhandlingen.

Jeg har i udvalget rejst tanken om, at udgifterne til kirkegårdenes vedligeholdelse og drift bør afholdes som en almindelig kommunal udgift, naturligvis under menighedsrådenes bestyrelse, men at denne udgift tages ud af den kirkelige ligning. Da begravelser skal foregå på en fælles kirkegård og er en almindelig offentlig foranstaltning og ikke et personligt kirkeligt anliggende, vil det være naturligt, at udgifterne til kirkegårdene afholdes som en almindelig offentlig udgift, og da de kapitaler, der er henlagt til dette formål, almindeligvis slet ikke kan dække vor tids store udgifter hertil, sker der en forhøjelse af de almindelige kirkelige udgifter, som ikke kan være rimelig. Alle i udvalget har givet tilslutning til tanken, og ministeren og udvalget har været enige om, at spørgsmålet må løses ved en revision af loven om kirkers brug; og ministeren har givet tilsagn om at tilrettelægge og fremkomme med forslag til lovændringer i så henseende.

Spørgsmålet om valgmenighedsmedlemmers adgang til at bevare valget til menighedsråd har også været drøftet i udvalget. Valgretten til menighedsrådene vil herefter for valgmenighedsmedlemmernes vedkommende som for alle andre være knyttet til, at man betaler sin kirkeskat til sognemenigheden, og for valgmenighedernes vedkommende yderligere være betinget af, at man ikke får den refunderet til dækning af udgifter til valgmenigheden. Hvor man har fæl-

les kirke og kirkegård, bliver der adgang for valgmenighederne til at udpege et medlem til sognets menighedsråd. Jeg vil anse dette for en naturlig og selvfølgelig ordning. Det kan ikke være rigtigt, at valgmenighedernes medlemmer, som får deres udgifter til valgmenigheden refunderet i deres kirkeskat, skal have mulighed for at kunne være bestemmende ved f. eks. præstevalg i sognemenigheden. Når man har sluttet sig til en valgmenighed, bør medlemmerne ikke være bestemmende ved præstevalg i sognemenigheden. Jeg kender ikke noget tilfælde, hvor valgmenighederne har misbrugt denne mulighed, men for at fjerne enhver mulighed for konflikter mellem sogne- og valgmenighed — alle er jo interesseret i, at de arbejder godt sammen — har man foreslået denne ændring; hvorefter valgmenighederne får adgang til at være med i menighedsrådenes drøftelser og arbejde de steder, hvor valgmenigheden benytter kirken og kirkegården. Det er en naturlig ting, at man der får adgang til at øve indflydelse på, hvordan de spørgsmål bliver ordnet.

Under drøftelserne af valgmenighedernes stilling til menighedsrådene har også andre spørgsmål vedrørende valgmenighederne været fremme, bl. a. om adgangen til at stemme ved bispevalg. Man er blevet enig om, at dette spørgsmål trænger til en nøjere overvejelse, og ministeren har lovet at tage sagen op ved passende lejlighed. Der var også andre spørgsmål vedrørende valgmenighederne, det var ønskeligt at få drøftet, og jeg opfordrer ministeren til at være opmærksom på, at rigsdagen inden alt for længe får lejlighed til at drøfte dem.

Spørgsmålet om sognebåndsløseres stilling til det sogn, til hvis sognepræst de har løst sognebånd, har også været drøftet. Det normale og det, som loven om sognebåndsløsning egentlig tager sigte på, er, at et medlem af folkekirken løser sognebånd til en præst i et andet sogn end det, hvori den pågældende bor; man har ment, at det måtte være en selvfølge, at når den præst, som der var løst sognebånd til, rejste, måtte tilknytningen til dette sogn, som altså ikke var den pågældendes opholdsogn eller hjemstedssogn, ophøre; det var præsten, der var løst sognebånd til; når han ikke længere virkede på stedet, måtte tilknytningen ophøre. Man havde den mulighed i tankerne, at en sognebåndsløser som medlem af et menighedsråd af et andet sogn end hjemmets sogn ville gøre sin indflydelse gældende ved et præstevalg og måske alligevel, når den nye præst var ansat,